

Okres Wielkiego Postu to czas szczególnego wysiłku duszpasterskiego: rekolekcje, kolejki przy konfesjonalach, praca nad przemianą ludzkich serc. Wielu zakonników z pasją podejmuje to wielkopostne wyzwanie. Warto jednak ciągle sobie przypominać, że skuteczność naszej pracy zależy także od osobistej przemiany i umiejętności skorzystania z duchowych darów, jakie ten okres w życiu Kościoła przynosi.

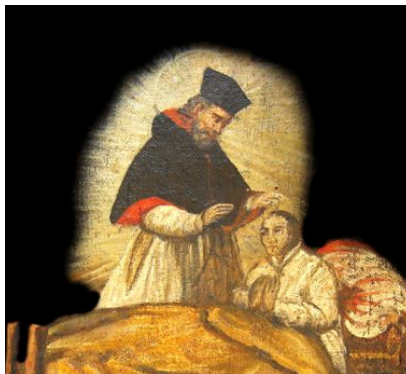
Wiadomość tygodnia

17.X - Kanonizacja bł. Stanisława Kazimierczyka

17 października 2010 r. odbędą się w Watykanie uroczystości kanonizacyjne 6 nowych świętych. Wśród nich znajdzie się Polak, bł. ks. Stanisław Sołtys (Kazimierczyk), kapłan z Zakonu Kanoników Regularnych Laterańskich. Decyzję w tej sprawie podjęto podczas wczorajszego zwyczajnego konsystorza publicznego, którego obradom przewodniczył Ojciec Święty Benedykt XVI.

- Patrząc na biografię Kazimierczyka, widzimy, że był człowiekiem żyjącym na pełnych obrotach. W centrum jego życia wewnętrznego były: Msza św., Słowo Boże, modlitwa - podkreśla ks. Jarosław Klimczyk CRL. Szczególnie czczył Mękę Pańską, Matkę Bożą i św. Stanisława, biskupa. - Nie tylko dbał o innych, ale także bronił siebie i wiernych przed husytryzmem, nowinkami zagrażającymi Ewangelię, przed złym duchem. Na ambonie potrafił pociągnąć słuchaczy do zawierzenia się miłującemu Bogu, a także, nie raniąc innych, z miłością do człowieka mówił odważnie o grzechu, który odbiera szczęście - dodaje.

Przyszły polski święty Stanisław Sołtys zwany Kazimierczykiem urodził się w 1433 r. w Kazimierzu. Teologię ukończył na Akademii Krakowskiej. W 1456 r. wstąpił do klasztoru Kanoników Regularnych Laterańskich przy kościele Bożego Ciała na krakowskim Kazimierzu. Świecenia kapłańskie przyjął w 1462 lub 1463 r., po czym był kaznodzieją i spowiednikiem, a w klasztorze mistrzem nowicjatu i zastępcą przełożonego. Łączył życie kontemplacyjne z gorliwym duszpasterstwem i troską o najbiedniejszych. Zmarł w 1489 roku. Zgodnie z jego wolą pochowano go pod posadzką kościoła Bożego Ciała, "aby wszyscy mogli go deptać".

Już w rok po śmierci przy jego grobie dokonało się 176 uzdrowień, które zostały udokumentowane. Do dziś tych niezwykłych interwencji było kilkaset lub nawet kilka tysięcy. Ludzie są uzdrawiani z wielu chorób, umacniani w realizowaniu trudnych obowiązków, podtrzymywani na duchu w ciężkich momentach życia. Dzięki skutecznemu wstawiennictwu Kazimierczyka odzyskują wiarę w Boga miłującego i są uzdrawiani ze zranień duchowych i psychicznych - podkreślają kanonicy regularni.

W 1993 r. Jan Paweł II potwierdził kult Stanisława Kazimierczyka i zaliczył go do grona błogosławionych. Jego kanonizacja odbędzie się już w październiku.

- Czasem ludzie pytają mnie, po co człowiekowi XXI wieku kanonizacja czternastowiecznego świętego? Otóż Jan Paweł II w czasie pielgrzymki do Lisieux 2 czerwca 1980 r. powiedział: "Niech mi jednak wolno będzie zauważyć, że święci właściwie się nie starzeją i nie

'przedawniają". Tak jest i z bł. Kazimierczykiem, dlatego że jego duchowość jest bardzo aktualna w XXI wieku - podkreśla ks. Jarosław Klimczyk CRL. - Wszyscy kanonicy regularni w XV wieku żyli według duchowości ruchu devotionis modernae. Najważniejszą książeczką tego ruchu jest oczywiście "O naśladowaniu Chrystusa" Tomasa ? Kempisa. W tym duchu żył Kazimierczyk i treść dziełka ? Kempisa przekazywał nowicjuszom. Po dziś dzień ta sama książeczka jest wydawana i kupowana. Dla wielu stała się kołem ratunkowym w życiu. Właśnie po to między innymi jest kanonizowany Kazimierczyk, aby zabieganego, znerwicowanego, załężnionego człowieka XXI wieku pociągnąć do devotionis modernae, do książeczki ? Kempisa, do miłującego Boga - wyjaśnia ks. Klimczyk. Małgorzata Pabis

Oprócz Polaka bł. Stanisława Kazimierczyka 17 października br. do grona świętych zaliczeni zostaną: bł. Andrzej (Alfred) Bessette (1845-1937) - Kanadyjczyk, brat zakonny; bł. Kandyda Maria od Jezusa (Juana Josefa) Cipitria y Barriola (1845-1912) - Hiszpanka, siostra zakonna, założycielka Zgromadzenia Córek Jezusa; bł. Maria od Krzyża (Mary Helen) MacKillop (1842-1909) - Australijka, siostra zakonna, założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Józefa i Najświętszego Serca; bł. Julia Salzano (1846-1929) - Włoszka, założycielka Zgromadzenia Sióstr Nauki Chrześcijańskiej od Najświętszego Serca Jezusa; oraz bł. Baptysta (Camilla) Varano (1458-1524) - Włoszka, klaryska.

Za: www.naszdziennik.pl

Jasnogórskie dziękczynienie za papieski uniwersytet

Władze i pracownicy Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie (wcześniej Papieskiej Akademii Teologicznej) przybyli z pielgrzymką dziękczynną na Jasną Górę w sobotę, 20 lutego. 19 czerwca 2009 r. Kongregacja Wychowania Katolickiego wydała dekret, w którym wyraziła decyzję papieża Benedykta XVI o przekształceniu Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie w Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, który jest pierwszym w Polsce uniwersytetem o tej randze.

„Byliśmy tu w zeszłym roku i Matce Bożej Częstochowskiej polecałismy sprawę naszej uczelni, prosząc szczególnie o jej przekształcenie w uniwersytet, jako że wtedy byliśmy na etapie załatwiania ze Stolicą Apostolską oraz z polskimi władzami państwowymi – tłumaczy ks. prof. dr hab. Jan Maciej Dyduch, rektor Uniwersytetu Papieskiego - Wszystkie te załatwienia skończyły się bardzo pomyślnie, dzisiaj jesteśmy Uniwersytetem Papieskim, zarówno uznanym przez Stolicę Apostolską, jak i przez państwo polskie. I właśnie to jest nasza wdzięczność, pierwsze nasze zadanie tutaj. A druga to jest prośba o dalszy rozwój - przecież wiadomo, że Uniwersytet to wielkie zdania, jakie stoją przed wszystkimi pracownikami, studentami. Więc tutaj potrzebujemy bardzo pomocy Bożej, pomocy Matki Najświętszej, i właśnie to jest nasza druga intencja - błagalna o błogosławieństwo Boże w pracy dla naszych pracowników, studentów, dla całego Uniwersytetu Papieskiego”.

Dziękczynna Msza św. została odprawiona o godz. 13.00 w Kaplicy Matki Bożej pod przewodnictwem ks. rektora Jana Macieja Dyducha, który wypowiedział słowa dziękczynienia. Wśród koncelebrujących kapłanów byli: ks. dr hab Józef Krzywda - dyrektor Instytutu Prawa Kanonicznego PAT, o. Izidor Matuszewski – generał Zakonu Paulinów, o. dr Arnold Chrapkowski – wikariusz generalny Zakonu, jednocześnie adiunkt na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu, a także: ks. prof. dr hab. Tomasz Rozkrut - profesor

nadzwyczajny, wykładowca Wydziału Teologicznego Sekcji w Tarnowie; ks. dr Piotr Majer, ks. dr Andrzej Wójcik i ks. dr Piotr Steczkowski - adiunkci Wydziału Teologicznego; ks. dr Andrzej Sosnowski i ks. dr Arkadiusz Zakręta CM - asystenci Wydziału Teologicznego.

„Dziś o dary Ducha Świętego proszą w szczególności profesorowie Instytutu Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie – mówił w powitaniu o. Arnold Chrapkowski – Dziękując Bożej Opatrzności za dar Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie prosimy, byśmy każdego dnia dorastali do miary wielkości naszego patrona Sługi Bożego Jana Pawła II. Składamy dziękczynienie za wszelkie dobro, które każdego dnia w ramach codziennej służby staję się udziałem naszym i naszych studentów. Dziękujemy za tworzących ten Instytut wszystkich pracowników, studentów, za osoby wspierające nasze posłannictwo”.

Obecnie na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie uczy się 3 tys. 200 studentów. „Nasi słuchacze są różni. Mamy kleryków, którzy się przygotowują do kapłaństwa, mamy księży, którzy biorą udział w studiach specjalistycznych, a najwięcej to mamy studentów świeckich, ok. 75 procent” – wyjaśnia ks. prof. dr hab. Jan Maciej Dyduch, rektor Uniwersytetu Papieskiego.

Warto dodać, że ks. prof. Jan Dyduch jest konfratrem Zakonu Paulinów - do Konfraterni został przyjęty 14 stycznia 2006 roku. o. Stanisław Tomoń
Za: www.jasnagora.com

Spotkanie magistrów nowicjatów i postulatów w Wadowicach

Tożsamość mężczyzny w życiu konsekrowanym” – pod tym hasłem w dniach 8-9 lutego 2010 roku w Karmelańskim Centrum Rekolekcyjno – Pielgrzymkowym „Na Górze” im. Jana Pawła Wielkiego w Wadowicach odbyło się kolejne spotkanie magistrów nowicjatu i postulatów organizowane pod patronatem komisji życia zakonnego i formacji KWPZM.

W spotkaniu uczestniczyła około trzydziestoosobowa grupa formatorów z różnych męskich zgromadzeń i zakonów w Polsce, która w pierwszej części spotkania zmierzyła się z tematem ojcostwa. Pani Alicja Furmanik, wieloletni psycholog kliniczny i psychoterapeuta, zastanawiała się „czy warto być ojcem”, z kolei o. Mateusz Roman Hinc OFMConv, również psycholog kliniczny i psychoterapeuta próbował odpowiedzieć na pytanie czy

rzeczywiście mamy do czynienia z kryzysem ojcostwa.

Z kolei pan Jacek Pulikowski, wybitny znawca problematyki rodzinnej, po południu i następnego dnia spotkania, podejmował temat: „Ojcostwo – miłość, płciowość, odpowiedzialność mężczyzny”. Poprowadził też warsztaty, których celem było wypracowanie swoistej strategii wychowania kandydatów do kapłaństwa i życia zakonnego do przeżywania czystości konsekrowanej jako mężczyźni. W spotkaniu uczestniczył ponadto przewodniczący komisji życia zakonnego i formacji br. Jacek Waligóra OFMConv. Zaplanowano już kolejne spotkanie magistrów nowicjatu i postulatów, które odbędzie się w dniach 14-16 lutego 2011 roku w Centrum Animacji Misyjnej Pallotyń w Konstancinie Jeziornej i będzie dotyczyło współczesnych zagrożeń młodzieży w kontekście formacji zakonnej.

O. Jacek Waligóra OFMConv

Mistrzynie nowicjatów klasztorów kontemplacyjnych na Jasnej Górze

Spotkanie formacyjne mistrzyń nowicjatu odbyło się w dniach od 3 do 5 lutego 2010 r. na Jasnej Górze. Uczestniczyły w nim mniszki, które na co dzień zajmują się przygotowaniem dziewcząt do życia za kłazurą. W czasie czterodniowego spotkania konferencje dotyczące m.in. „Formacyjnej roli Słowa Bożego w życiu mniszki” głosił o. Amedeo Cencini, wykładowca na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim w Rzymie, autor licznych publikacji z zakresu formacji powołaniowej.

Podczas Mszy św. inauguracyjnej spotkanie abp Stanisław Nowak, metropolita częstochowski, przypomniał, że zakony kłazurowe są miejscem uczenia przede wszystkim kontemplacji. Przestrzegając jednak przed pragnieniem uczenia kontemplacji innych, bez własnych odniesień do Boga. – Biada, gdyby ktoś chciał uczyć kontemplacji, a zapomniał o czymś pierwszym, istotnym, zasadniczym, czyli słuchaniu Słowa Bożego. Zanim się widzi, trzeba najpierw słyszeć i ciągle słuchać Boga – podkreślił abp Nowak.

Zjazd jest okazją do wymiany doświadczeń i zastanowienia się nad problemami związanymi z formacją, czyli przygotowaniem młodych do wyłącznej służby Bogu - powiedziała m. Weronika Sowulewska, przewodnicząca Rady Konferencji Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Klauzurowych. Wśród problemów m. Weronika zauważyła brak zdecydowania i podejmowana radykalnych działań przez „pukających” do drzwi klasztorów. - Widać, że dużo osób szuka, potem nie może się w końcu zdecydować, czy to jest to, czy nie. Później z wytrwaniem też różnie bywa. Obserwujemy, że coraz trudniej młodym ludziom podejmować definitywne decyzje, zdecydować się np. na śluby wieczyste - podkreśliła siostra przewodnicząca. W spotkaniu formacyjnym uczestniczyło ok. 100 sióstr z ponad 80 domów zakonnych, w tym karmelitanek boso. Na zakończenie spotkania, w piątek, 5 lutego odbyło się zebranie Konsulty Konferencji Klasztorów Kontemplacyjnych.

Choć w ostatnich latach liczba powołań do życia za klauzurą nieco spadła, to nadal zainteresowanie ludzi młodych tą formą służby Bogu jest duże. W Polsce jest 14 żeńskich zakonów klauzurowych. Prawie 1,5 tys. sióstr żyje w 84 klasztorach kontemplacyjnych. Spotkania mistrzyń sióstr klauzurowych organizowane są co dwa lata Za: [Karmelici Bosi Kraków](#)

Sroda popielcowa w wiosce olimpijskiej

Również na Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Vancouver rozpoczęła się Wielki Post. Głowy sportowców posypali popiołem obecni tam kapelani. Jednym z nich jest salezjanin, ks. Edward Pleń. Mszy św. w Środę Popielcową przewodniczył ks. bp Marian Florczyk, ks. Edward Pleń sdb oraz kapelan reprezentacji Włoch, ks. Mario Lusak.

We mszy św. uczestniczyli zawodnicy, trenerzy, misja olimpijska, minister sportu, prezes PKOl, konsul generalny w Vancouver oraz grupa wolontariuszy. W homilii ks. Biskup mówił o znaczeniu Wielkiego Postu w życiu człowieka. Sportowcy czynnie włączyli się w liturgię słowa Za: [www.salezjanie.pl](#)

Symposium: Sakrament Małżeństwa w postchrześcijańskiej Europie

W dniach 10-11 lutego 2010 r. w Kazimierzu Biskupim k. Konina odbył się - organizowany przez WSD Zgromadzenia Misjonarzy Świętej Rodziny - X Symposium Teologiczne pt. Sakrament małżeństwa w postchrześcijańskiej Europie.

Organizatorami spotkania byli: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza Wydział Teologiczny Sekcja w Kazimierzu Biskupim, Zakład Teologii Moralnej i Duchowości, Wyższe Seminarium Duchowne Zgromadzenia Misjonarzy Świętej Rodziny, Referat Rodzin Polskiej Prowincji Zgromadzenia Misjonarzy Świętej Rodziny, Duszpasterstwo Rodzin Diecezji Włocławskiej. Dokładny program sympozjum można znaleźć na [www.zyciezakonne.pl](#)

Rekolekcje dominikanina na łamach "Gazety Wyborczej"

Cykl cotygodniowych rekolekcji wielkopostnych na łamach „Gazety Wyborczej” w Poznaniu rozpoczął publikować w piątkowym wydaniu dziennika redaktor naczelny dominikańskiego miesięcznika „W drodze”, ojciec Paweł Kozacki. Jak informuje redakcja, w zamieszczanych w każdy piątek Wielkiego Postu rozważaniach dominikanin będzie odwoływał się do encyklik Jana Pawła II, by przygotować czytelników do piątej rocznicy śmierci Ojca Świętego, która przypadnie w Wielki Piątek.

„Encykliki są kamieniami milowymi długiego pontyfikatu Jana Pawła II. W dokumentach tych Papież zawarł całą spuściznę swego nauczania. Przed kolejną rocznicą śmierci Ojca Świętego warto przypomnieć papieskie słowa, żeby wciąż z nich czerpać” – powiedział KAI o. Kozacki.

W otwierającym tekście zakonnik przypomniał pierwszą encyklikę „Redemptor hominis” z 1979 roku, w której Papież wskazał m.in., że „po drodze koniecznych przekształceń struktur życia ekonomicznego, będzie można postępować naprzód tylko za cenę prawdziwej przemiany umysłów woli i serc”.

„Przemiana tego świata zaczyna się od uznania swojego grzechu, zmiany własnego życia oraz od dorastania do postawy miłosierdzia wobec drugiego człowieka” – komentuje słowa Ojca Świętego redaktor naczelny miesięcznika „W drodze”. Papieską naukę zakonnik odniósł do wielkopostnych praktyk pokutnych, które – jak napisał – „jeśli przypominać będą o krzyżu tego świata, który wziął na siebie Odkupiciel człowieka,

jeśli będą stanowić inspirację do kroczenia Jego drogami i troski o żyjącego obok brata i siostry, to spełnią swoje zadanie”.

„Jeśli pozostaną tylko uczynkami pobożnymi, to uczestniczący w nich ludzie będą bardziej od innych godni pożałowania” – podsumował swoje rozważania o. Kozacki

Za: [www.dominikanie.pl](#)

Rekolekcje bożogrobców na Jasnej Górze

Rekolekcje Zakonu Rycerskiego Świętego Grobu Jerozolimskiego (Bożogrobców) odbyły się w dniach 19–21 lutego na Jasnej Górze. Nauki głosił ks. prof. dr hab. Waldemar Chrostowski z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Rekolekcje przebiegały pod hasłem 'Jerozolima – nasza duchowa ojczyzna', a uczestniczyli w nich członkowie rodzin Dam i Kawalerów Zakonu, w sumie ok. 100 osób. Wśród zebranych byli m.in. ks. inf. Marian Mikołajczyk - prepozyt Kapituły Bazyliki Archikatedralnej Częstochowskiej oraz Lidia Dudkiewicz, z-ca redaktora naczelnego Tygodnika Katolickiego „Niedziela”. Zakon Rycerski w Polsce liczy 12 biskupów, 34 kapłanów, 115 świeckich mężczyzn i 40 Dam.

Zakon Rycerski Świętego Grobu Bożego ma na celu wspieranie łacińskiego patriarchatu i chrześcijan w Ziemi Świętej – opowiada Karol Szlenkier, Komandor Zakonu, zwierzchnik w Polsce - Zakon Rycerski Świętego Grobu Bożego jest zakonem świeckim skupiającym w swoich szeregach jednak również osoby duchowne, wstępują do tego zakonu Damy i Kawalerowie (...) Działamy w Polsce już 15 lat jako zwierzchnictwo narodowe”.

„Nasze ćwiczenia rekolekcyjne, coroczne naceLOWANE są na Triduum Paschalne, jest to święto patronalne naszego Zakonu. Triduum Paschalne i Niedziela Wielkanocna wpisują się w charyzmat naszego Zakonu” – podkreśla Karol Szlenkier.

W piątek, 19 lutego Mszy św. odpawionej o godz. 20.00 w Kaplicy Cudownego

Obrazu przewodniczył i homilię wygłosił bp Kazimierz Ryczan, Komandor z Gwiazdą OESSH (łac. Ordo Equestris Sancti Sepulcri Hierosolymitani - Zakon Rycerski Grobu Bożego w Jerozolimie) Zebranych w imieniu Jasnej Góry powitał o. Sebastian Matecki, podprzeor sanktuarium: „Bardzo serdecznie i gorąco pragnę powitać tak zacną pierwszą pielgrzymkę, zorganizowaną w tej mierze i w tej formie, Zakonu Rycerskiego Grobu Bożego w Jerozolimie, u nas w Polsce znanego jako Bożogroby lub Miechowici (...) Mamy

nadzieje, że będzie się ona rozwijała, będzie podtrzymywana i to miejsce, które wybrałście - Jasna Góra – tak bliska sercu każdego Polaka, będzie bardzo mocno wpisana w wasze pielgrzymowanie”(...)

Zakon Rycerski Grobu Bożego w Jerozolimie to jeden z dwóch, obok rycerzy maltańskich, uznawanych przez Stolicę Apostolską zakonów rycerskich, istniejących po dziś dzień w Kościele rzymskokatolickim. Zakon powstał w 1099 roku w Jerozolimie, aby troszczyć

najświętsze miejsca chrześcijaństwa i nieść pomoc pielgrzymom. Do Polski sprowadził go w roku 1163 Jaksa z Miechowa, zakonnicy osiedli m.in. w Gnieźnie i Przeworsku. Członkowie zakonu noszą białe płaszcze z czerwonym krzyżem, symbolizujące pięć ran Chrystusa. W Polsce nazywano ich bożogrobcami lub miechowitami – od Miechowa, gdzie do połowy XIX stulecia była ich główna siedziba.

Za: www.jasnagora.com

Wiadomości zagraniczne

Sesja o Matteo Riccim SJ w siedzibie UNESCO w Paryżu

Z okazji 400. rocznicy śmierci o. Matteo Ricciego, włoskiego jezuita, misjonarza w Chinach w paryskiej siedzibie UNESCO odbyła się 16 lutego sesja naukowa. Organizatorem spotkania było przedstawicielstwo Stolicy Apostolskiej przy tej ONZ-towskiej agencji. Ojciec Ricci zyskał uznanie wśród Chińczyków nie tylko z powodu wykształcenia w naukach takich jak mechanika czy astronomia, ale dzięki postawie dialogu i szacunku dla kultury chińskiej.

Stał się inicjatorem inkulturacji w głoszeniu nauki Chrystusa – powiedział w Paryżu przewodniczący Papieskiej Rady ds. Świeckich, kard. Stanisław Rylko. W sesji uczestniczył także przedstawiciel Stolicy Apostolskiej przy UNESCO, ks. Francesco Follo. Dobrze pojęta inkulturacja dawała podstawę do ewangelizacji. Po referacie odbyła się projekcja filmu „Matteo Ricci, jezuita w królestwie smoka” w reżyserii Gjon Kolndrekaj

Za: Radio watykańskie

Słowacki salezjanin kandydatem na ołtarze

22 stycznia Prefekt ds. Kanonizacyjnych wydał „nulla obstat” co do dochodzenia diecezjalnego dotyczącego męczeństwa salezjanina ze Słowacji, ks. Titusa Zemana

(1915 – 1969). Jego historia jest wspaniałym przykładem wierności Ks. Bosko. Ks. Titus Zeman urodził się w rodzinie chrześcijańskiej w dniu 4 stycznia 1915 roku w Vajnory, blisko Bratysławy. Chciał zostać księdzem już od 10. roku życia.

Gimnazjum i liceum kończył w miastach Šaštín, Hronský Svätý Benedikt i Frišták u Holešova. W 1931 roku wstąpił do nowicjatu, a 7 marca 1938 r. złożył śluby wieczyste w „Sacro Cuore” w Rzymie.

Potem odbywał studia na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie i przebywał w Chieri, gdzie w czasie wolnym towarzyszył młodzieży w oratorium. W Turynie, 23 stycznia 1940 roku, miały jakże oczekiwane przez niego święcenia kapłańskie, które przyjął z rąk kard. Maurizio Fossatego. 4 sierpnia 1940 r. w Vajnory, miejscowości, w której się narodził, odprawił swoją Mszę św. prymicyjną.

Kiedy reżim komunistyczny w Czechosłowacji, w kwietniu 1950 roku, zarządził kasatę zgromadzeń zakonnych oraz zarządził deportację zakonnic i zakonników do obozów, nie pozostało nic innego, jak organizować tajne wyjazdy za granicę, w jego przypadku był to Turyn, gdzie ukończył swoje studia. Ks. Zeman podjął to ryzyko. Ten Sługa Boży sam zorganizował dwie wyprawy dla przeszło

60 młodych salezjanów. W czasie trzeciej ekspedycji ks. Zeman, razem z innymi uchodźcami został aresztowany. Został poddany okrutnemu procesowi, w czasie którego został oskarżony jako zdrajca ojczyzny i szpieg na rzecz Watykanu. 22 lutego 1952 roku, w następstwie pewnych okoliczności, które wtedy miały miejsce, został skazany na 25 lat więzienia.

Ks. Zeman opuścił więzienie po 12 latach, 10 marca 1964 roku. W wyniku tortur więziennych, zmarł pięć lat potem, 8 stycznia 1969 roku, otoczony famą męczeństwa i świętości. Ks. Titus Zeman jest sto pięćdziesiątym z „wielkich” Rodziny Salezjańskiej i dwudziestym Sługą Bożym Rodziny Salezjańskiej. W najbliższym tygodniu, w diecezji Bratysławy, gdzie zmarł Sługa Boży, zostanie rozpoczęty proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny.

Za: www.salezjanie.pl

Poświęcenie kościoła i domu zakonnego redemptorystów w Grodnie

Dnia 14 lutego b.r. miało miejsce uroczyste błogosławieństwo nowego kościoła p.w. Najświętszego Odkupiciela i poświęcenie domu zakonnego i katechetycznego redemptorystów w Grodnie na Dziewiatówce. Aktu błogosławieństwa dokonał ordynariusz grodzieński ks. bp Aleksander Kaszkiewicz. W uroczystości udział wzięli dostojni goście – przełożony Prowincji Warszawskiej Redemptorystów o. Ryszard Bożek, wikariusz generalny biskupa grodzieńskiego ks. prałat Michał Sopata, p/o konsula generalnego Konsulatu RP w Grodnie pan Jan Sroka, kapłani z parafii grodzieńskich, siostry zakonne. Uroczysta Msza Święta z błogosławieństwem kościoła rozpoczęła się o godz. 12:00, przewodniczył jej ks. bp Aleksander. – To działanie Opatrzności Bożej, która posłużyła się osobami ks. biskupa i ówczesnego prowincjała, że właśnie w tym miejscu powstał kościół, który obecnie znajduje się w centrum nowego osiedla – podkreślono w powitanii.

Homilię podczas Mszy Świętej wygłosił Ojciec Prowincjał, w której wskazał zaufanie Bogu jako drogę do szczęścia, do zbudowania wspólnoty, która właśnie jest żywym Kościołem. Po Mszy Świętej Ksiądz Biskup pobłogosławił nowy dom zakony.

Historia pobytu redemptorystów w Grodnie sięga początków lat 90-tych XX wieku. Wówczas rozpoczęły się starania o założenie tutaj nowej placówki redemptorystów. W 1993 roku powstaje nowa parafia p.w. Najświętszego Odkupiciela, mimo że wokół tego miejsca, gdzie dzisiaj są bloki mieszkalne, wtedy było szczere pole. W 1994 roku powstaje mała tymczasowa kapliczka, gdzie do grudnia ubiegłego roku były sprawowane

wszystkie nabożeństwa. Budowa nowego kościoła rozpoczyna się w 1996 roku dzięki staraniom o. Waldemara Słoty, ówczesnego proboszcza. Chociaż na dzień dzisiejszy kościół nie jest jeszcze w pełni wyposażony, to jednak uroczystość jego błogosławieństwa daje nadzieję na rychłą jego konsekrację. Wielu parafian tu przychodzi, by spotkać się z Bogiem i prosić Go o jak najszybsze zakończenie prac wykończeniowych i uporządkowania kościoła.

O. Wiktor Bochan CSsR
Za: www.redemptor.pl

Po 54 latach powrócili z Chin

Po 54 latach od męczeńskiej śmierci w Chinach, powrócili do ojczystego Tyrolu doczesne szczątki dwóch kapucynów: br. Antonina Schröcksnadela i br. Theophila Ruderstallera. W 1946 roku, w Fudjin, podczas niesporów bracia zostali napadnięci przez komunistów, wyciągnięci z kościoła i rozstrzelani. W kapucyńskim kościele w Innsbrucku wraz z wiernymi, dwie małe trumny powitali bp Innsbrucku Manfred Scheuer oraz prowincjał tyrolskich kapucynów o. Radek Celewicz.

Br. Antonin i br. Theophil wyruszyli do Mandzurii w 1933 i 1940 roku. Tam w północno-wschodnich Chinach działała trzynastoosobowa misja kapucynów z Tyrolu Północnego.

Wybuch II wojny światowej i sytuacja polityczna nie pozwoliła na wysłanie kolejnych braci misjonarzy. Pracę misyjną kapucynów austriackich przerwała rewolucja chińska i żołnierze Mao Tse-Tunga. Za: [Biuro Prasowe Kapucynów](#)

Witryna tygodnia

Nowa książka o. Derdziuka „Kapłan w służbie Bogu i ludziom”

Wydawnictwo Alleluja Księży Zmartwychwstańców w Krakowie, opublikowało książkę o. Andrzeja Derdziuka OFM Cap pt. „Kapłan w służbie Bogu i ludziom”. Jest to 31. pozycja w ramach serii wydawniczej „Vita Consecrata”. Autor, który sam od 23 lat jest kapłanem, zaprasza do prześledzenia istotnych wymiarów daru i tajemnicy kapłaństwa i ubogacenie się przykładem świętych sług ołtarza. Książka składa się z 9 rozdziałów, które są zbiorem rozważań powstałych i wygłaszanych na przestrzeni wielu lat. Kierowane były i są do duchownych i świeckich mając na celu pogłębienie tajemnicy powołania do służby Bożej.

Początkowe rozdziały opisują historię powołania i wskazują na znaki pomagające w jego rozeznaniu, podkreślając jednocześnie niezastąpioną rolę rodziny wspomagającej młodego człowieka w odważnym powiedzeniu Bogu „tak”.

Prezentując misję kapłana autor mocny akcent kładzie na konieczność wiary - wiary w Boga, w drugiego człowieka i w samego siebie. Przez wiarę i autentyczne przyłgnięcie do Chrystusa, który jest

źródłem i kresem powołania kapłana, kapłan odkrywa miłość Boga i postrzega jak ważny jest w oczach Bożych każdy człowiek. To jest źródłem duchowego ojcostwa kapłana przekazującego życie Boże poprzez głoszenie ożywiającej nadziei i wzmacnianie jej mocą sakramentów. Tylko przez autentyczne świadectwo życia kapłan może stać się reformatorem środowiska, w którym żyje.

O. Andrzej należąc do zakonu kapucynów styka się z różnymi uwarunkowaniami realizacji posłannictwa kapłana stąd rozdział opisujący zadania kapłanów widziane z perspektywy Konstytucji Kapucyńskich. Jako szczególnie ważne zadania opisuje miłość pasterską,

głoszenie Słowa Bożego, szafowanie sakramentami i współpracę z ludźmi świeckimi. Podsumowaniem wszystkich rozważań staje się prezentacja sylwetki Ojca Pio z Pietrelciny, pierwszego prezbitera obdarzonego znakami świętych stygmatów i jego oddziaływania osobowością i życiem duchowym. Papież Benedykt XVI wskazał go jako wzór dla kapłanów.

O. Andrzej Derdziuk ur. w 1962 roku jest kapłanem Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów, doktorem habilitowanym teologii moralnej, profesorem KUL, kierownikiem Katedry Historii Teologii Moralnej KUL, wykładowcą w WSD kapucynów, autorem wielu publikacji naukowych i artykułów publicystycznych. W Wydawnictwie Alleluja o. Andrzej Derdziuk wydał również 3 inne książki:
- Aretologia konsekrowana, 2003
- Szata świadectwa, 2003
- Posłuszeństwo przełożonych, 2008

Andrzej Derdziuk OFM Cap, Kapłan w służbie Bogu i ludziom, Wydawnictwo Alleluja, seria Vita Consecrata, Kraków 2010, okładka miękka, ss. 136

Biuro ds. informacji – Prowincja Warszawska Kapucynów

Rekolekcionista papieski o prawdziwym sensie rekolekcji

Przedstawiamy rozmowę z tegorocznym papieskim rekolekcjonistą, ks. Enrico Dal Covolo SDB. Modlitwie wiernych Benedykt XVI zawierzył owoce rozpoczętych 21 lutego po południu w Watykanie rekolekcji wielkopostnych. Dla Papieża i jego najbliższych współpracowników z Kurii Rzymskiej głosi je w tym roku włoski salezjanin, profesor starożytnej literatury chrześcijańskiej, ks. Enrico Dal Covolo. Rekolekcje odbywają się w watykańskiej kaplicy Redemptoris Mater. Na ich czas zawieszono wszystkie papieskie audyencje, w tym najbliższe środowowe spotkanie z pielgrzymami. Rekolekcje zakończą się 27 lutego poranną modlitwą i podsumowującą medytacją.

Ks. Enrico Dal Covolo: Myśl przewodnią rekolekcji wyraża już ich tytuł: „Lekcje Boga i Kościoła o powołaniu kapłańskim”. Człon „lekcje Boga” wskazuje na przyjętą metodologię. Jest to starożytna metoda czerpania z Lectio Divina. Jednocześnie są to jednak „lekcje Kościoła”, ponieważ każdy dzień rekolekcji zamierzam zakończyć pięcioma, powiedziałabym „medalionami kapłańskimi”. Te wybitne postaci to: św. Augustyn, święty proboszcz z Ars, Jan Maria Vianney, anonimowy wiejski proboszcz Bernanosa, czcigodny sługa Boży Giuseppe Quadrio, salezjanin oraz czcigodny sługa Boży Jan Paweł II. Ostatni człon tematu brzmi „o powołaniu kapłańskim”, ponieważ ten kierunek był niejako obowiązkowy w przeżywanym przez nas obecnie Roku Kapłańskim.

- Która z postaci przedstawianych kapłanów wydaje się księdzu szczególnie ważna?

Ks. Enrico Dal Covolo: Staram się je tak prezentować, by każda miała swoje własne ważne przesłanie. Oczywiście ważny jest święty proboszcz z Ars. Z jego życia wybrałem pięć wydarzeń, które, wydaje mi się, mogą być szczególnie stymulujące dla współczesnych kapłanów na ich drodze świętości w tym szczególnym roku.

- Jakie znaczenie mają rekolekcje dziś?

Ks. Enrico Dal Covolo: W tym względzie nic się nie zmieniło na przestrzeni wieków. Każdy wierzący potrzebuje takiej chwili, w której się zatrzyma i wejdzie w intymną relację z Bogiem. Tak jak Maria, która siedząc u stóp Jezusa wsłuchiwała się w Jego słowa. Dziś jednak rekolekcje przybierają jeszcze inne znaczenie. Dzieje się tak, ponieważ dziś bardziej niż kiedykolwiek wcześniej pochlania nas pęd życia, który sprawia, że możemy zatracić prawdziwą hierarchię wartości. W pewnych momentach czujemy się zagubieni. I właśnie celem rekolekcji, jak mawiał św. Ignacy z Loyoli, jest przywrócenie porządku w naszym życiu.

- Głoszenie rekolekcji dla Papieża to jednak niecodzienne wydarzenie?

Ks. Enrico Dal Covolo: Obecność Ojca Świętego jest wzorem dla całego Kościoła, nie tylko dla kardynałów, ale dla każdego wierzącego. Jest jakby powiedzeniem: „Nikt nie jest tu wyjątkiem, każdy potrzebuje takich chwil wejścia w głębię swego życia duchowego”. Obecność Papieża przypomina nam też o tej prawdzie, że tu na ziemi, nikt z nas nie jest święty i każdy potrzebuje pomocy łaski, Ducha św., każdy potrzebuje modlić się. Wszyscy jesteśmy grzesznikami i wszyscy potrzebujemy Bożego miłosierdzia. Przecież centralnym wydarzeniem rekolekcji jest „dzień pokutny”, w czasie

którego doświadczamy miłosierdzia Boga i Jego przebaczenia w sakramencie pojednania. Fakt, że Benedykt XVI jest wybitnym teologiem, mógłby napawać niepokojem rekolekcjonistę, jednak ja tego tak nie przeżywam. Wiem bowiem dobrze, na czym polega moje zadanie. Nie jest nim głoszenie jakichś rzeczy nowych, wyjątkowych, czy też prowadzenie kursu z teologii. Moim zadaniem jest głoszenie Słowa, które ma być skutecznym narzędziem prowadzącym do nawrócenia.

- Co wydaje się Księdzu szczególnie ważne w czasie obecnego Wielkiego Postu?

Ks. Enrico Dal Covolo: W tym roku Papież zachęca nas do przeżywania Wielkiego Postu w kluczu sprawiedliwości, a wiemy przecież, że szczytem sprawiedliwości jest miłość. Właśnie temat miłości, który nieustannie się przewija w nauczaniu Benedykta XVI, musi nas wezwać do tego, o czym mówiłem wcześniej. Do miłości, która staje się darem z nas samych na wzór Boga, który, jak pisze Papież w swej encyklice Deus Caritas est, „jest w stanie zwrócić się przeciwko samemu sobie”. I to jest ta droga, którą wskazuje nam Wielki Post i zarazem jest to jedyna droga, która prowadzi do naszego szczęścia.

Za: Radio Watykańskie

Odeszli do Pana

ŚP. Ks. prof. Lucjan Balter (1936-2010) SAC

Z głębokim smutkiem przekazuję wiadomość, że w nocy 16 lutego 2010 r., w pallotyńskich Wyższym Seminarium Duchownym SAC w Ołtarzewie, zmarł niespodziewanie ks. prof. Lucjan Balter SAC. Pogrzeb śp. ks. Profesora odbędzie się w poniedziałek 22 lutego o godzinie 11.00 w kościele seminaryjnym pw. Królowej Apostołów w Ołtarzewie.

Ks. prof. dr hab. Lucjan Balter przyszedł na świat 7 stycznia 1936 r. w Wilnie. Rodzice – Joanna, z domu Szurska, i Juliusz, adwokat – mieszkali w tym czasie w dzielnicy Zwierzyniec. 10 maja tego

samego roku został ochrzczony w kościele parafialnym pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Tam też przystąpił do pierwszej Komunii św. i do sakramentu bierzmowania, którego w lipcu 1942 r. udzielił mu ks. abp Romuald Jałbrzykowski, metropolita wileński.

Największy wpływ na osobowość Księdza Profesora wywarła w okresie dzieciństwa jego matka Joanna, ojca bowiem utracił bardzo wcześnie, na skutek aresztowania i egzekucji dokonanej przez gestapo w 1941 r. Duży wpływ na kształtowanie się osobowości, widzenia świata i wiary

dorastającego Lucjana Baltera wywarły kolejno losy Wilna, które do roku 1939 należało do Polski, potem przeszło w ręce litewskie i okupację niemiecką, a od 1944 do 1946 r. znalazło się pod okupacją sowiecką.

Po pierwszej Komunii świętej Lucjan Balter został ministrantem i służył do Mszy św. m. in. w kaplicy Matki Bożej Miłosierdzia w Ostrej Bramie. W Wilnie również zasłyszał po raz pierwszy o Siostrze Faustynie i szerczącym się kulcie Jezusa Miłosiernego. Jak się okazało, były to istotne wskazówki na jego drodze powołania. Po zakończeniu

wojny mama Księdza Profesora zdecydowała się na repatriację i wraz z synem przybyła do Radomia, który stał się dla nich drugą małą ojczyzną. Tam ks. Lucjan Balter ukończył szkołę podstawową i – w 1948 r. – rozpoczął naukę w liceum ogólnokształcącym, przekształconym w niedługim czasie w Małe (Niższe) Seminarium Duchowne Księża Pallotynów w Wadowicach na Kopcu. Egzamin dojrzałości – nieuznawany przez władze komunistyczne – zdał w roku 1952, po czym zdecydował się wstąpić do nowicjatu Księża Pallotynów. Strój Stowarzyszenia przyjął 8 września 1952 r. w Ząbkowicach Śl. z rąk ks. prowincjała Stanisława Czaplī, a pierwszą konsekrację złożył już 5 lipca 1953 r. w obecności ks. radcy Józefa Wróbla.

Studia filozoficzno-teologiczne ks. Lucjan Balter odbywał w Wyższym Seminarium Duchownym Stowarzyszenia w Ołtarzewie w latach 1953-1959. Tam też, 5 lipca 1957 r., złożył wieczną konsekrację. Sakrament święceń w stopniu diakonatu przyjął 22 stycznia 1959 r. a prezbiteratu niecałe 6 miesięcy później - 11 czerwca. Obu święceń udzielił mu ks. bp Zygmunt Choromański.

Ze względu na brak matury państwowej, w roku szkolnym 1959/1960, ks. Balter uczęszczał do Liceum Korespondencyjnego nr 15 w Warszawie, gdzie otrzymał świadectwo dojrzałości. W 1960 r., mógł więc rozpocząć na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim specjalistyczne studia z teologii dogmatycznej, które ukończył w 1963 r., uzyskawszy tytuł magistra-licencjata teologii. Po uzyskaniu dyplomu pozostał nadal w Lublinie i rozpoczął studia doktoranckie. Obrona doktoratu odbyła się w lutym 1969 r. na Wydziale Teologicznym KUL. Będąc studentem, ks. Lucjan Balter był już bardzo aktywnie zaangażowany w pracę edukacyjną, gdyż prowadził jednocześnie katechizację na poziomie szkoły średniej, poświęcając każdego tygodnia wiele godzin na spotkania z młodzieżą.

W 1966 r., ks. prof. Lucjan Balter rozpoczął wykłady w Wyższym Seminarium Duchownym Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego w Ołtarzewie. Odtąd całego jego życie związane zostało z tym miejscem, w którym prowadził dla alumnów wykłady z teologii fundamentalnej (do 1978), liturgiki (do 1984) i przede wszystkim teologii dogmatycznej. Przez rok prowadził także ćwiczenia z homiletyki. W 1970 r., rozpoczął zajęcia z ekumenizmu, które prowadził, z małymi przerwami, do 1986 r. Nieocenione pozostają także jego zasługi na rzecz rozwoju i kompletowania księgozbioru Biblioteki Seminaryjnej, której był dyrektorem do 1993 r. Od 1972 r., Ksiądz Profesor został zaangażowany do pracy dydaktyczno-naukowej na Wydziale Teologicznym Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Na tej uczelni habilitował się w 1979 r., na podstawie obszernego dorobku naukowego oraz rozprawy pt.

Kapłaństwo Ludu Bożego. Rok później otrzymał państwową nominację na stanowisko docenta.

W maju 1980 r., ks. Lucjan Balter został powołany na stanowisko prodziekana Wydziału Teologicznego, na którym urzędował w zasadzie bez przerwy (w międzyczasie nastąpiła reorganizacja Wydziału) aż do 1993 r. Kiedy przestał być prodziekanem, na wniosek Dziekana Wydziału Teologicznego, został mianowany na czas nieokreślony Pełnomocnikiem Rektora ds. Studiów Zaocznych. Pełniąc tę funkcję, w 1994 r., został wybrany przez Radę Wydziału Teologicznego na prodziekana. Funkcję tę pełnił nieprzerwanie do 2005 r.

W ramach współpracy z różnymi instytucjami teologicznymi ks. Lucjan Balter prowadził zajęcia dydaktyczne na wielu innych uczelniach. W roku 1998 r., na prośbę ks. prałata Jana Kasiukiewicza, podjął nawet gościnnie wykłady w mieście swojego urodzenia, czyli w Wilnie. W uznaniu dorobku naukowego, w 1982 r., ks. prof. Balter został mianowany kierownikiem drugiej katedry teologii dogmatycznej, przemianowanej potem na katedrę teologii pozytywnej, a także pełnił funkcję kuratora teologii ogólnej. W 1990 r., otrzymał nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a rok później odebrał z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej pismo nadające mu tytuł naukowy profesora nauk teologicznych.

W dobie posoborowej, w latach 1968-1972, Ksiądz Profesor podjął się współredagowania polskiej wersji Międzynarodowego Przeglądu Teologicznego Concilium. Była to praca pioniera w sytuacji, w jakiej znajdował się Kościół w Polsce. Po zawieszeniu działalności w Concilium, od 1980 r., zaangażował się w prace zespołu redakcyjnego innego Międzynarodowego Przeglądu Teologicznego Communio. Od 1991 r., pełnił funkcję przewodniczącego wersji polskiej Communio, w którego przygotowanie merytoryczne, redagowanie i tłumaczenia wkładał całe swoje serce i talent. Praca wydawniczo-redakcyjna obu czasopism teologicznych o statusie międzynarodowym spowodowała, iż tym czasie uczestniczył w licznych spotkaniach, sympozjach i kongresach naukowych, poszerzając horyzonty wiedzy własnej oraz swoich studentów. W 1986 r.,

ks. Lucjan Balter został nieformalnym członkiem Stowarzyszenia AMATECA (Associazione Manuali di Teologia Cattolica) – wyłonionego w dużej mierze z członków krajowych Redakcji Communio – , którego zadaniem stało się opracowanie i wydawanie podręczników teologii, ułożonych zgodnie ze schematem Katechizmu Kościoła Katolickiego.

W 1988 r., ks. Lucjan Balter został członkiem Europejskiego Towarzystwa Teologicznego, którego głównym zadaniem stało się popieranie rozwoju teologii, zwłaszcza przez organizowanie międzynarodowych kongresów teologicznych. W charakterze członka-korespondenta, związał się z Pontificia Academia Mariana Internationalis z siedzibą w Rzymie. Dzięki temu mógł brać czynny udział w Międzynarodowych Kongresach Mariologiczno-Maryjnych. Ponadto przez wiele lat współpracował z Religionstheologisches Institut St. Gabriel w Modling (koło Wiednia) oraz z niemiecką Sekcją Teologów Dogmatyków i Fundamentalistów. Nawiązał również współpracę z Philosophische-Theologische Hochschule in Vallendar oraz z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu w Moguncji (Niemcy). Owocem tych kontaktów stały się liczne sprawozdania i recenzje publikacji, drukowane przeważnie w Biuletynie Ekumenicznym w Collectanea Theologica.

W latach 1968-1983, Ksiądz Profesor był członkiem (przez trzy kadencje) Komisji Episkopatu Polski ds. Liturgii. Był to okres bardzo wyczerpującej pracy nad tłumaczeniem i przygotowaniem do druku polskiej wersji ksiąg liturgicznych. Od roku 1978 do 1996, był sekretarzem Komisji Episkopatu ds. Ekumenizmu oraz sekretarzem Komisji Mieszanej Episkopatu Polski i Polskiej Rady Ekumenicznej (do 1995 r.), która koordynowała w miarę możliwości współpracę Kościoła rzymskokatolickiego z Kościołami zrzeszonymi w Polskiej Radzie Ekumenicznej.

Z nominacji Prymasa Polski ks. kard. Stefana Wyszyńskiego stał się uczestnikiem Synodu Archidiecezjalnego Warszawskiego w 1973 r.; a ks. kard. Józef Glemp mianował go członkiem Pierwszej Komisji Plenarnego Synodu Polskiego. W roku 1997, z ramienia Konferencji Episkopatu Polski został przewodniczącym grupy katolickiej do dialogu z Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego.

Mianowany przez Księdza Prymasa Józefa kard. Glempa i Konferencję Episkopatu Polski, został adiustatorem polskiego przekładu Katechizmu Kościoła Katolickiego oraz adiustatorem nowego przekładu dokumentów Soboru Watykańskiego II na język polski. W 2006 r., otrzymał także nominację na przedstawiciela Rady Naukowej Konferencji Episkopatu do kontaktów z Radą Główną Szkolnictwa Wyższego w sprawach ujednoczenia standardów studiów teologicznych.

W strukturach Stowarzyszenia i Polskiej Prowincji Chrystusa Króla, ks. prof. Lucjan Balter pełnił także szereg odpowiedzialnych funkcji. Poprzez działalność w różnych komisjach i grupach roboczych położył nieocenione zasługi w rozwoju Instytutu Teologii Apostolstwa, Sekretariatu ds. Miłosierdzia Bożego, w redakcji Modlitewnika i Rytuału SAC w wersji polskiej oraz w koordynowaniu i promowaniu pallotyńskich wydawnictw i autorów.

Spuścizna po ks. prof. Lucjanie Balterze jest przebogata i obejmuje pięć pozycji książkowych oraz 39 innych, których redaktorem. Opublikował ponad 150 artykułów w języku polskim i ponad 20 w wersji obcojęzycznej. Ponadto jest autorem haseł encyklopedycznych, licznych recenzji, sprawozdań i artykułów popularno-naukowych, nie licząc udzielonych wywiadów. Dzięki dobrej znajomości języków obcych, przetłumaczył 7 pozycji książkowych oraz ponad 500 artykułów różnych autorów, drukowanych w Concilium, Communio i innych pozycjach zbiorowych. Tłumaczone były z języka niemieckiego, francuskiego, hiszpańskiego, portugalskiego, włoskiego, a także angielskiego i holenderskiego.

Pod kierunkiem ks. prof. Lucjana Baltera powstało bardzo wiele prac naukowych, był bowiem promotorem ponad 350 prac magisterskich i ok. 30 prac doktorskich. Ponadto był on cenionym i wymagającym recenzentem. Spod jego pióra wyszło ponad 600 recenzji prac magisterskich, ok.

50 recenzji rozpraw doktorskich, 6 prac habilitacyjnych i 3 profesorskich. Dla Centralnej Komisji ds. Tytułu i Stopni Naukowych wykonywał tzw. „superrecenzje” (7 habilitacyjnych, 1 profesorską i 1 problemową). Dwie recenzje habilitacyjne napisał także dla Rady Naukowej Episkopatu Polski.

Ks. Lucjan Balter był teologiem podejmującym refleksję na kultem Miłosierdzia Bożego, które wiązał ściśle z posoborowym ekumenizmem i eschatologią. W czasach, gdy kult ten był jeszcze mało znany i popularny w Polsce i na świecie, ks. Balter stał się jego gorliwym propagatorem. W Seminarium w Ołtarzewie, z udziałem Księdza Prymasa Stefana kard. Wyszyńskiego i kard. Karola Wojtyły, współorganizował sympozja naukowe poświęcone teologii kultu Miłosierdzia Bożego.

W centrum jego zainteresowań jako teologa znajdowała się również refleksja mariologiczna, stąd jego dwukrotny udział Międzynarodowym Kongresie Mariologicznym w Rzymie oraz w bardzo wielu innych sympozjach i konferencjach o tematyce mariologicznej. Wiedza i uznanie w tej dziedzinie, przyczyniły się do powołania go na członka zarządu, erygowanego w kwietniu 1999 r., Polskiego Towarzystwa Mariologicznego. Ks. Profesor uczestniczył także w Międzynarodowych Kongresach Józefologicznych w Kaliszu. Jako zasłużony pracownik naukowy, Ksiądz Profesor Balter otrzymywał kilkakrotnie nagrody rektorskie, a także medal

Ministerstwa Edukacji Narodowej.

Śmierć ks. prof. Lucjana Baltera przyszła jednak niespodziewanie, choć nie w sposób zupełnie nie zapowiedziany. Na kilka dni wcześniej, znalazł się w szpitalu z silnymi objawami zmęczenia i krwotokiem. Później, stan zdrowia Księdza Profesora na tyle się poprawił, by mógł wrócić do siebie, do swojego mieszkania wypełnionego książkami, pracami, dokumentami i wieloma przemysleniami. Jedne z nich przed upływem czasu danego od Boga zostały utrwalone w słowie drukowanym, inne w drugim człowieku (współbracie, koledze z uczelni, studencie, alumnii), a jeszcze inne pozostały rozsiane w oczekiwaniu na to, że jeszcze znajdzie się ktoś, kto je zbierze, zachowa i utwali. Paradoksalnie ostatnią myśl, którą ks. prof. Lucjan Balter zdołał poskładać w całość i opublikować tuż przed śmiercią, zawarł w podręczniku „Eschatologia współczesna dla duszpasterzy i katechetów”. W nocy z 15 na 16 lutego 2010 r., w 74 roku życia i 51 kapłaństwa, nastąpiło w życiu Księdza Profesora to niespodziewane „spotkanie Miłości z Miłosierdziem”. Dobry Bóg odwołał ks. prof. Lucjana Baltera z tego świata, zastępując jego głęboką, wszechstronną i nieocenioną wiedzę teologiczną, doświadczeniem jedynym i niepowtarzalnym, którego zawsze był ciekawy i któremu poświęcił całą nadzieję swojego życia doczesnego... spotkaniem Króla Miłosiernego „twarzą w twarz”!

Za: www.pallotyni.pl

ŚP. O. Józef Złydach (1932-2010) OFMConv

Dnia 19 lutego 2010 r. w szpitalu w Legnicy, zmarł po długiej i ciężkiej chorobie w 78 roku życia, 61 roku życia zakonnego, w 53 roku kapłaństwa o. Józef Złydach, z klasztoru w Legnicy; były gwardian i proboszcz, duszpasterz i katecheta.

O. Józef Złydach urodził się 20 maja 1932 roku w Lubomierzu koło Limanowej, jako syn Jana i Rozalii z d. Malarz. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Lubomierzu. Po ukończeniu szkoły podstawowej naukę kontynuował w Małym Seminarium Franciszkanów w Sanoku. W 1949 r. podjął decyzję o wstąpieniu do Prowincji Św. Antoniego z Padwy i bł. Jakuba Strzemię, Zakonu Franciszkanów.

Dnia 30 sierpnia 1949 roku rozpoczął w Łodzi Łagiewnikach nowicjat, który zakończył 31 sierpnia 1950 r. pierwszą profesją zakonną. W Niepokalanowie kontynuował naukę na poziomie szkoły średniej w latach 1950-1952. W latach 1952-1958 odbywał studia filozoficzno-teologiczne w Krakowie. Dnia 10 października 1954 r. złożył w Krakowie uroczystą profesję zakonną, a 21 grudnia 1957 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk J. E. Bpa Stanisława Rosponda w Krakowie.

Po ukończeniu studiów i przyjęciu święceń kapłańskich o. Józef rozpoczął posługę duszpasterską. Najpierw został skierowany

do pracy jako wikariusz parafii w Zbylutowie, obsługiwanej przez klasztor we Lwówku Śląskim (1958-1961), następnie (1961-1967) pracował jako wikariusz i katecheta parafii św. Franciszka z Asyżu w Pieńsku. W 1967 r. znów powrócił do Lwówka Śląskiego i opiekował się parafią w Kotliskach, obsługiwaną przez Franciszkanów ze Lwówka Śląskiego. W 1969 r. został skierowany do klasztoru w Przemyślu, gdzie przebywał aż do roku 1980, najpierw jako katecheta, a od 1972 r. został mianowany gwardianem klasztoru i proboszczem przemyskiej parafii św. Marii Magdaleny. Po zakończeniu trzech kadencji posługi w Przemyślu, o. Józef na Kapitulę prowincjalnej w 1980 r. został wybrany gwardianem klasztoru we Wrocławiu i mianowany proboszczem tamtejszej parafii św. Karola Boromeusza. W latach 1983-1989 posługiwał jako wikariusz i katecheta w parafii św. Bartłomieja w Głogówku, następnie przez trzy lata (1989-1992) był duszpasterzem parafialnym w Legnicy. W 1992 r. o. Józef Złydach na Kapitulę prowincjalnej w Krakowie został wybrany gwardianem klasztoru we Lwówku Śląskim, również tam został mianowany proboszczem parafii Wniebowzięcia NMP.

Wybór na przełożonego klasztoru we Lwówku Śląskim i proboszcza parafii powtórzono na kolejnej kapitule prowincji w 1996 r. Okres pobytu o. Józefa we Lwówku Śląskim zaznaczył się szczególnymi jego staraniami i wysiłkiem związanym z odzyskaniem i odbudową dawnego kościoła Franciszkanów p.w. Św. Franciszka z Asyżu. Po zakończeniu posługi we Lwówku Śląskim w 2000 r., w podziękowaniu o. Józefowi za włożony trud w renowację w/w kościoła, ówczesny prowincjał o. Kazimierz Malinowski napisał tak: „Pragnę wyrazić gorące podziękowanie za pełniony dotychczasowy obowiązek gwardiana i proboszcza w naszym klasztorze i parafii we Lwówku Śląskim (...), w sposób szczególny pragnę podziękować za wysiłek i ofiary związane z odbudową i renowacją kościoła św. Franciszka”. W latach 2000-2006 o. Józef opiekował się domem w Zakopanem,

posługując duszpastersko w miarę możliwości (spowiedzi, zastępstwa w parafiach, rekolekcje).

Charakterystycznym rysem posługi kapłańskiej o. Józefa była praca duszpasterska na tzw. Ziemiach Odzyskanych. Z wielką gorliwością pełnił posługę katechety, duszpasterza i administratora w wielu miejscach na tamtych terenach. Wieloletnie dojazdy na katechezę, z sakramentami św. oraz posługą duszpasterską ze Lwówka Śląskiego do Zbylutowa i Kotlisk zjednały mu przychylność i wdzięczność parafian za jego poświęcenie i trud. Doceniali to poprzez długoletnią pamięć o swoim dawnym duszpasterzu.

W Legnicy o. Józef spędził ostatnie 4 lata swego życia. Pełnił posługę duszpasterską

w miarę możliwości związanych z wiekiem i stanem zdrowia. W Legnicy przeżywał swój złoty jubileusz kapłaństwa. W Legnicy także doświadczył w ostatnich latach krzyża cierpienia, którym była choroba nowotworowa. W dniu 19 lutego br., Miłosierny Bóg otworzył przed nim bramy wieczności.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczną się 22 lutego 2010 r. Mszą św. o godz. 12.00, w kościele Franciszkanów w Legnicy. Później ciało śp. o. Józefa Złydacha zostanie przewiezione do Lubomierza. Uroczystości pogrzebowe w Lubomierzu odbędą się 23 lutego 2010 r. (wtorek). Msza św. pogrzebowa w kościele Franciszkanów w Lubomierzu k/Limanowej o godz. 13.00, po Mszy św. ciało zostanie złożone w grobowcu zakonnym na cmentarzu parafialnym w Lubomierzu. O. Adam Mączka OFMConv, sekr. prowincji

ŚP. Ks. Feliks Filipowski (1933-2010) MSF

Śp. Ks. Feliks Filipowski urodził się 21.05.1933 r. w Wójcinie jako jedno z sześciorga dzieci. 02.09.1949 r. wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego Misjonarzy Świętej Rodziny w Szczytniej. Nowicjat rozpoczął 14.08.1952 r. w Kazimierzu Biskupim, a swoją pierwszą profesję zakonną złożył w rok później w Górcie Klasztornej, w uroczystość Wniebowzięcia NMP. Profesję wieczystą złożył w Kazimierzu Biskupim 15.08.1957 r.

Po ukończeniu studiów filozoficzno-teologicznych dnia 26.05.1960 r. otrzymał w Poznaniu z rąk J.E. Ks. Arcybiskupa Antoniego Baraniaka święcenia kapłańskie. Po święceniach kontynuował jeszcze dwuletnie tzw. Studium Pastoralne w Krakowie. 13.05.1962 r. przeznaczony został dekretem Prowincjała do pracy duszpasterskiej w Kazimierzu Biskupim, a stamtąd w rok później trafił do Tarnówki na trzy lata do pracy jako wikariusz parafialny. Pracował duszpastersko w Uniechowie, w Szczytniej, w Smogórach, Ośnie Lubuskim, w Złotowie.

01.07.1972 r. otrzymał nominację na proboszcza parafii p.w. św. Anny w Kiszewie w dekanacie obornickim. Funkcję proboszcza pełnił przez 9 lat, po czym przeniesiony został do domu zakonnego w

Górcie Klasztornej. Jako duszpasterz pracował kolejno na różnych placówkach: na Szczytniku, w Żernicy, w Gliwicach.

W 1992 r. otrzymał zaproszenie od biskupa Jana Purwińskiego do pracy na terenie Diecezji Żyromierskiej na Ukrainie, gdzie został mianowany proboszczem parafii w Czerwonoarmiejsku oraz w wioskach Koszelówka i Rad-Bolarka. Na Ukrainie pracował do 1996 r., następnie przeniesiony został do Poznania, gdzie

spędził resztę swego życia. Pozostał zaangażowany na rzecz Ukrainy, zbierając ofiary i przeznaczając je dla misjonarzy, tam pracujących. W Poznaniu zaangażował się również w neokatechumenat, gdzie zawsze chętnie służył pomocą. Ostatnie lata jego życia nacechowane były chorobą, która powoli zabierała jego siły.

Swą ziemską egzystencję zakończył w 77 roku życia, po ponad 60 latach pobytu u Misjonarzy Świętej Rodziny i w 50 roku kapłaństwa, którego Złoty Jubileusz obchodziłby w maju tego roku. Zmarł w szpitalu w Poznaniu, w dzień po przyjęciu Sakramentu Namaszczenia Chorych, w Uroczystość Objawienia Pańskiego, dnia 06.01.2010 r.

W sobotę 09.01.2010 r. odprowadzony został w ostatnią drogę na Junikowski Cmentarz. W pogrzebie uczestniczyło 20 kapłanów (2 z neokatechumenatu), kilku kleryków oraz braci zakonnych. Mszy św. przewodniczył Ks. Prowincjał Marian Kołodziejczyk MSF, a słowo Boże wygłosił Ks. Grzegorz Kałdowski MSF - Rektor Domu Prowincjalnego.

Ks. Bogdan Mikutra MSF - Sekretarz Prowincjalny